

čtvrtek, 21. dubna 2011

Eckhart Tolle: Hojnost

Z přednášky zveřejněné na ET TV, duben 2011.

Na dnešek mám téma - hojnost – pokud se to nezmění, až začnu mluvit. (-)) Dával jsem se na nějaké otázky, co mi poslali lidé, a je tam několik otázek na toto téma, zda je správné či špatné mít či snažit se o hojnost, jaký je vztah hojnosti a životního prostředí a podobně, jak manifestovat hojnost ve svém životě, zda je to dobré či ne. První, na co lidé pomyslí, když se řekne hojnost, je „spousta věcí“, věci kolem vás. Ale ve skutečnosti to je jen ta nejvnější úroveň hojnosti, ne tak důležitá. Nezákladnější úroveň je ta, že hojnost je pocit hojnosti.

Co vlastně znamená slovo hojnost (angl. abundance)? Pochází z latinského slovesa „abundare“, jehož původní význam je „přetékat“. Můžete mít kolem sebe obrovské množství materiálních věcí, aniž byste měli pocit hojnosti. Nejste šťastni s tím, co máte, a sháníte více. Takže bez pocitu hojnosti nejste ve skutečné hojnosti. Je mnoho lidí, kteří jsou velmi bohatí, ale pořád mají v hloubi duše pocit nedostatku a strádání, za nímž leží strach, a mají velkou snahu shánět stále více, v naději, že v určitém bodě strach odejde. Jenom potřebuji o trochu více. A to samozřejmě není opravdová hojnost.

Bez pocitu hojnosti žádná hojnost neexistuje. Namísto slova hojnost bychom mohli také použít slova plnost, a nezákladnější vrstva, pocit hojnosti, znamená cítit v sobě zdroj veškeré hojnosti, být napojen uvnitř sebe na zdroj hojnosti. Na to poukázal i Ježíš, když řekl: „Chci, abyste měli hojný/plný život“. Vlastně myslím řekl „hojnější život“. „Chci, abyste měli hojnost života, životní hojnost“. V některých překladech je to přeloženo jako „plnost života“. A to byla podstatná součást jeho učení, jeho poselství, a nemá to nic společného s věcmi. To poselství neznámá, že máme mít co možná nejvíce věcí.

V každém člověku je místo, v němž je život, v němž můžeme cítit život, kterým jsme, ve svém nerozlišeném stavu. Jenom prostý pocit živosti. Nemá žádnou formu. A když se toho místa uvnitř sebe dotknete, máte pocit intenzivní živosti. Předtím, než se život projeví jako forma, je už ve vás jako neprojevený. Je ve své syrové formě, v čisté formě. Všechno ostatní jsou formy života. Existuje život, a existují formy života. Každá forma života je vyjádřením toho jediného života. Život v ní nabírá dočasnou formu – toto tělo, tato květina, tento stůl. Ale je třeba, abychom cítili živost hluboko uvnitř sebe, která je naprosto neoddelitelná od vědomí, jinými slovy, abychom cítili vespod ležící čisté vědomí, to jest život – život a vědomí jsou jedno.

Vědomí je nerozlišené, neformované, nestvořené, nezrozené - to jsou termíny, z nichž některé použil Buddha: Řekl: „Existuje nestvořené, neprojevené, nezrozené ...“, a později se začalo říkat, že to recitoval. Možná že to jenom takhle řekl. A spíše později začali mniši recitovat to, co on řekl spontánně: „Existuje nestvořené, neprojevené, nezrozené, a kdyby neexistovalo ono nestvořené, neprojevené, nezrozené, nebylo by žádného úniku z kruhu stvoření a hmoty.“

Samozřejmě je to velmi hluboké učení, ale pokud se z něho stane institucionalizované náboženství, ztrácí to svou sílu.

Podstatou hojnosti je tedy cítění původního zdroje plného života, veškerého projeveného života, život, kterým jste i vy předtím, než jste se stanete dočasným tělem. A to cítění můžete mít pouze teď, pokud svou pozorností dosáhnete dovnitř sebe, a uvědomíte si, že to, co dosahuje světla vaší pozornosti, je „to“. Spíše než abyste věnovali svou pozornost nalezení čehosi uvnitř, uvědomte si, že světlo vaší pozornosti, kterým hledáte to nezrozené, už je „to“. Takže vy jste tím, co hledáte. (:--))

Uvědomte si v tomto okamžiku, že jste živí. Nikoliv pojmově, ale pocitem. Uvědomte si, že jste si vědomí. Je to velmi jemná věc, ale velmi zřetelně tu je. Je tak zřejmá a vše prostupující, že ji přehlídíme, asi tak, jako ryba pravděpodobně přehlídí vodu, a ptá se: „Kde je ta voda?“ Staňte se vědomými toho, co nemůže být pojmenováno (nebo se o to těžce pokouším), protože v okamžiku, kdy to pojmenujete, se to stane „něčím“ ve vaší mysli. Jinak řečeno, v okamžiku, kdy to pojmenujete, to přijme formu. Myšlenkovou formu, zvuk, a pak si řekneme, to je ono. Ba ne. (:--)) Bylo to ono předtím, než jste to pojmenovali.

Je to něco velice subtilního. Já používám různé ukazatele. Dávám vám je v naději, že některý z nich bude fungovat pro některé z vás, a jiný ukazatel zase pro jiné. Ne všechny ukazatele fungují pro všechny. Takže tady máte některé, abyste si uvědomili to velice jemné pozadí, život, který je tam v pozadí stále. Mohli byste to také nazvat Já, věčné Já, věčné Já předtím, než se stane Já jsem, než se stane tím nebo oním, nebo prostor, pocit živosti, světlo vědomí, ticho, něco, co je nepochybně intenzivní život, ale není to „něco“, je to sama „živost“.

Přestože se v tento okamžik nedíváte do minulosti ani budoucnosti, není pochyb, že vy jste život. Ta živost je nepochybná. Abyste ji cítili, nemusíte se dívat do minulosti. Nejste živí proto, že minulý rok jste vydělali milión dolarů. To nemá s tím nic společného. Nebo nejste naživu proto, že jste vlivná osoba. To s tím nemá co dělat. V očích světa můžete být nikým, a přesto cítit totéž. A můžete přijít o všechno, co máte, a cítit totéž, pravděpodobně ještě silněji, protože vás nejste rozptylováni mnoha věcmi, pokud je vaše mysl znovu nevytvoří. Pročíte inherentní živost uvnitř sebe. Intenzivní ticho života. To znamená být v kontaktu se zdrojem veškeré hojnosti, čili životem, cítit ho.

Je podivným paradoxem, že někteří lidé to nemohou pocítit, dokud nepřijdou o všechno. Ale ani ztráta všeho není zárukou, že to pocítíte. Je to jen možné otevření. Ale vy ho nepotřebujete, protože jste zde. Pokud jste mimo, zcela hypnotizováni věcmi světa, pak samozřejmě není velká šance, pokud vás věci světa náhle neopustí. Veškerá vaše posedlost formami života. Až vás formy života nebudou uspokojovat, nebo budete o ně připraveni, budete zanecháni sami se sebou, to je zpočátku velmi bolestivé, ale potencionálně se vám otvírá přístup k ne-formě.

Tajemství života je tedy být v kontaktu s tím místem uvnitř sebe, z něho mít spojení s bytím, dívat se ven na svět, a první věc, kterou vidíte, je hojnost všude kolem vás. Jste obklopeni milióny forem života. Všude. Stále se rozvíjejí, je to neuvěřitelná hojnost života. Všude. Ať jste venku v přírodě, nebo v New Yorku, jdete po Páté avenue, a tam je také úžasná hojnost projevů života. Nemusíte ani rozlišovat, co je přírodní a co ne, můžete si užívat veškerých projevů života, od stromu až po výlohu u Tiffanyho, pokud chcete. Je to prostě život. V tom stavu nemusíte vlastně nic mít, protože i tak se z toho všeho těšíte, a to je nádherný pocit. To

už je hojnost. Ale když se procházíte po Páté avenue a na všechno se díváte, v pozadí musí být to spojení s oním mocným polem ticha.

Na Páté avenue musíte mít to spojení silnější, než jaké potřebujete uprostřed lesa. Ale to neznamená, že nemůžete být na Páté avenue, to klidně můžete. Prostě když jdete velkým městem, ze všech stran na vás útočí hluk, vaše pozornost je stále někam přitahována, ale vy zůstáváte zakořeněni v onom poli ticha. Takže nezáleží na vašem okolí, abyste se cítili v klidu a míru. Pokud jste závislí na svém okolí, abyste se cítili v klidu – „Ach, tady nemůžu být v klidu, musím jít jinam ...“ ... Už jsem říkal, že příroda pomáhá, abyste cítili klid, ale pokud jste závislí na přírodě, abyste byli v klidu, pak vám to omezuje život. A je v tom nedostatek hloubky. Nejste ještě dostatečně hluboko, protože jste závislí na svém okolí. Je krásné, že milujete přírodu, pobyt v přírodě, ale neumíte si vzít pocit živosti s sebou do města. To vyžaduje větší hloubku a intenzitu, bdělost, abyste se mohli těšit ze živosti všude, kdekoliv jste, ze všech projevů života, abyste je viděli jako dočasnou hru, dočasnou hru forem.

Protože tak to skutečně je. Není tady nic trvalého. Když si nafilmujete Pátou avenue, abychom u ní zůstali, ale platí to pro všechna města a všechny ulice, takže když nafilmujete všechny lidi, co běhají po ulici, a za pár let, řekněme za padesát, se na ten film podíváte, vidíte, že většina z těch lidí už zmizela, nejen z ulice, ale i z planety. Takže to, co tam vidíte, jsou v zásadě nepodstatné formy života, které běží za svým byznysem čili hrou. Oni tomu říkají byznys, ale je to hra. (:))) Berou to vážně, ale není to vážné, je to hra života, včetně Wall Street.

Když víte, že je to hra, je to dobré. Ale poznat, že je to hra, můžete jen tehdy, pokud jste spojeni s oním místem uvnitř sebe, které nemá formu, a rozpozná hru forem. Ale pokud nejste napojeni na hloubku bytí uvnitř sebe, nerozeznáte pohyb forem jako hru forem, protože pro vás to je vše, co existuje. A pak přichází ta potřebnost, já potřebuji tyto formy, aby mě učinily šťastným, a přicházejí starosti a vážnost ohledně forem, protože zdánlivě je to všechno, co máte. Takže se stanete nemístně úzkostlivými, pokud jde o formy života. Všechno je velmi vážné. Většina lidí ve velkých městech je vážná. Jdou za svým byznysem. Pod tou vážností leží strach. Jsou vážní, protože jsou ve stavu strachu, který sami sobě skrývají. Pokoušejí se někam dostat. Nikdy se tam nedostanou, ale pořád jsou na cestě k něčemu velice důležitému. Udělat tohle. A neudělají to, protože se vydají za něčím dalším. To není hojnost. Pocit hojnosti nemůže vzniknout, pokud neuznáte hravou podstatu světa. Pokud váš pocit plnosti závisí na formách, pak to není hojnost. Pouze hledáte více forem, abyste jimi naplnili život.

Takže na nejzákladnější úrovni hojnost znamená spojení se základním zdrojem života uvnitř sebe a uznání, že to je podstata toho, kým jste. A pak se díváte kolem sebe a poznáváte svět smysly. A pak se účastníte hry, aniž byste v ní zcela ztratili sami sebe, a užíváte si hru forem. A když to děláte, pak poznáte další úroveň hojnosti, a to je hojnost zkušeností, prožívání života různými způsoby – kam jdete, co děláte, vztahy, smyslové zkušenosti, a ani v tom se neztratíte. Užíváte si jídlo, je dobré ... bez vztahu závislosti na tomto potěšení, což je něco úplně jiného: chci více, ještě, musím to všechno sníst ... ještě, ještě, pítí ... ještě, ještě jednou, sex ... pořád vás to táhne dál ... kde je další sexuální objekt? Pořád sháním více a více ... Smyslových požitků si můžete užívat, ale nemusíte se stát na nich závislými. Být schopen si je užít je součástí plnosti života, hojnosti. A pak je možné, že do vašeho života přijdou i věci. A pak se můžete těšit i z věcí, brát je takové, jaké jsou, bez potřeby je vlastnit, bez strachu ze ztráty, užívat si krásných věcí, proč ne? To neznamená je obsesivně hromadit, jednu po druhé. Ale i světa věci je třeba si vážit, je to součást bytí zde.

Jakmile přivedete do svého života základní stupeň hojnosti, začnou se v něm rozvíjet další stupně hojnosti. Může to zahrnout i ten nejnějnější stupeň, že k vám začnou přicházet věci. Všechno to už řekl Ježíš v Novém zákoně: „Hleďte sami v sobě spojení se zdrojem“, (kterému říkal království nebeské), „a vše ostatní, co hledáte, co potřebujete pro své štěstí, vám bude přidáno.“ Vy už to pro své štěstí nepotřebujete, ale bude vám to přidáno.

Těšit se z krásných věcí je také součástí hojnosti. A nepotřebujete je vždycky ani vlastnit. Můžete je ocenit jen na krátkou chvíli, dívat se na ně, jak je má někdo jiný. Řeknete, to je ale krásná věc, kterou máte, aniž máte pocit, že to musíte mít taky. Podíváte se, oceníte to.

Když jsem žil v Londýně, někdy jsem rád zašel do Regent Street a Bond Street, kde jsou nejdražší obchody, a prohlížel si výlohy. Nemohl jsem si dovolit ani jedinou věc, ale vlastně jsem je ani nechtěl. Jenom jsem se těšil z krásných věcí, stačily dvě minuty, a bylo to fajn. Nemohl jsem si je koupit, ale ani jsem to nepotřeboval. Myslím, že bych si je nekoupil, ani kdybych měl peníze. Možná jednu nebo dvě věci, ale víc ne. (-:))

Můžete také navštívit něčí dům a pochválit něco krásného, aniž byste se trápili, že ta jejich věc je dražší než ta vaše. Ve Španělsku býval zvyk, který možná už neexistuje, protože se země modernizovala. Když jste přišli k někomu na návštěvu a řekli jste o něčem, že je to krásné, hostitel okamžitě řekl: „Vezměte si to, je to vaše.“ Samozřejmě se nepředpokládá, že si to vezmete. (-:)) A byli by šokováni, kdyby nějaký cizinec udělal tu chybu. (-:))

Snažit se zhmotnit ve svém životě materiální hojnost není asi tou správnou cestou, jak na to, protože tím se soustředíte na ten nejnějnější stupeň hojnosti. A i když se vám podaří zhmotnit hojnost na tomto vnějším stupni, nedá vám to pravý pocit hojnosti. Jinými slovy, neučiní vás to šťastnými. Neuspokojí vás to, nebo jen na pár dní. Nově získaná věc, krásná a zářivá, ať je to cokoli, vás nadechne, ach, je to moje, ale za pár dní, týdnů, možná měsíců vás přestane bavit, a řeknete si: „Řídit Ferrari vlastně není tak uspokojující.“ Na Ferrari není nic špatného, ale když sháníte Ferrari kvůli štěstí a naplnění, nebude to moc dlouho fungovat. Pokud s ním jezdíte, protože si prostě chcete užít ten zážitek, to je něco jiného.

Neodsuzujte svět věcí, což tradičně činili mnozí zbožní lidé, kteří se ho obávali. V mnoha náboženských řádech nesmíte vlastnit žádné věci. Nejenom v křesťanství, ale v mnoha náboženstvích, mniši, jeptišky nesměli nic vlastnit. Buddhističtí mniši se nesmějí dotknout peněz. Bylo by mnohem lepší, samozřejmě, kdyby se směli dotknout peněz a přitom by byli volní od připoutanosti k penězům. Když nejsem připoután, mohu se dotknout. To je dobré. Lepší než strach se dotknout. Samozřejmě se taky nesmějí dotknout žen. Důvod za tím je ten, že by je to mohlo vést k naprosté absenci uvědomění. Mohly by vzniknout sexuální potřeby a učinit je naprosto nevědomými. Možná proto jsou v některých kulturách ženy zakryty. Kvůli strachu, že by vznikl chaos... Ale když jste spojeni se zdrojem, to vše není žádný problém. (33.33)

Začněte tedy se zdrojem. Pak přejdete k tomu, že se těšíte z forem života, to je další stupeň hojnosti. Pak se těšíte ze svého vztahu a zacházení s formami života, hraje si s nimi, ať děláte v životě cokoli. A tato radost z toho, co děláte, tato energie přivede velmi pravděpodobně do vašeho života i věci, formy, o nichž jste si mysleli, že je naléhavě potřebujete, abyste cítili hojnost. Přijdou jako třesnička na dort. A budete se jich umět i vzdát, já už jsem to měl dost dlouho, teď to měj ty. Takže tam bude nádherný tok, když dáte nějaké věci, nové věci přijdou. A když vám budou všechny odňaty, tak to bude taky dobré. Budete šťastni i tak.

Manifestujte hojnost zevnitř ven, a nikoliv naopak. Vnitřního stavu nedosáhnete přes vnější věci. To je dilema mnoha lidí, kteří praktikují manifestování, což je něco, co funguje, pokud se to dělá správně. Problém je, že věříte, že to, co manifestujete, vás učiní šťastnými. Je to hledání plnosti života prostřednictvím toho, co manifestujete, skrze věci. A to moc nefunguje. Takže když lidé něco manifestují tímto způsobem, materiální věci, zpočátku jsou nadšeni, že mají dům, cokoliv, co si přáli manifestovat, ale pak to přestane být nové, přinese to problémy s tím spojené, novou úroveň problémů, a pocit naplnění jim nezůstane. Ten vám nemůže dát nic, nic vám nemůže dát pocit hojnosti, to znamená, že nic, čeho dosáhnete v budoucnosti, vám ho nemůže dát.

A proto nemusíte chtít, aby věci ve vašem životě byly jiné, můžete začít tady a teď, kde právě jste. Stačí se podívat, jestli najdete v sobě to místo, kde se rodí nepřetržitě život, ale co je samo o sobě nezrozené, bezčasové, samo vědomí. Začněte tam, a dovolte hojnosti, aby přišla odtud, nikoliv z vnější vrstvy, s nadějí, že vás to naplní. (37.37)

Vystavil Orgonet v [12:05 4 komentářů](#) [Odkazy na tento příspěvek](#)

ZDROJ zde je mnohem více ☺

<http://dotekticha.blogspot.com/>